

Full diocesà

16 d'agost del 2026

Sant Roc de Cantonigròs

Avui és Sant Roc

La parròquia de Sant Roc de Cantonigròs, erigida com a parròquia independent l'any 1945, és un dels principals referents religiosos i culturals del Collsacabra.

El temple, dedicat al sant protector contra la pesta i les epidèmies, manté viva una devoció molt arrelada al poble, que cada 16 d'agost celebra la seva festa patronal. La vinculació de Cantonigròs amb sant Roc es remunta al segle XIX, quan, l'any 1854, els veïns li van erigir una capella en agraïment per la seva protecció davant les malalties contagioses.

La tradició popular també vincula sant Roc amb el proper paratge de la Foradada, on una llegenda explica que el gran forat de la roca es va originar arran de la lluita del sant amb el dimoni. Més enllà de la seva dimensió religiosa, la parròquia va esdevenir un autèntic centre de resistència cultural. Entre 1944 i 1968 acollí el Concurs Parroquial de Poesia de Sant Roc de Cantonigròs i la Festa Literària del Collsacabra, un dels certàmens literaris en llengua catalana més importants. Impulsat, entre altres, per Mn. Josep Cruells i per l'escriptor Joan Triadú, el concurs reuní figures cabdals de les lletres catalanes, com Carles Riba, Miquel Martí i Pol i Ramon Folch i Camarasa, convertint Cantonigròs en un dels grans focus de preservació i promoció de la cultura catalana d'aquell període.

«Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere»

Diumenge XX durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la nova aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meva casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.» (56,1,6-7)

Salm responsorial

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.
[66]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots. (11,13-15.29-32)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Ella

vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla. (15,21-28)

«En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: “Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada.”»

«Dona, quina fe que tens!»

Andrey Castrillón, prev.

En una època en què els estrangers eren considerats exclosos de la gràcia de Déu, una dona pagana gosa acostar-se a Jesús demanant-li ajuda per a la seva filla malalta. L'actitud del Mestre ens descol·loca; el seu silenci i la seva negativa contrasten amb els gestos de misericòrdia que solem trobar en els evangelis. Tanmateix, darrere aquest rigor, Jesús vol desvetllar en el cor d'aquella mare un procés espiritual que li faci brollar una fe extraordinària.

Aquest itinerari es descriu en tres moments. Primer, el silenci de Jesús avalua la seva constància. Després, el mur de la norma religiosa —que l'exclou per ser estrangera— la posa a prova. I finalment, davant la dura imatge dels fills i els cadells, la dona fa un salt espiritual extraordinari: lluny d'ofendre's o de marxar, troba l'esquerda en les paraules del Mestre. Amb una lucidesa nascuda de l'amor de mare, intueix que a la taula de Déu la gràcia és tan desbordant que fins i tot les engrunes són font de vida. És en aquest instant quan es revela el sentit de la prova. Jesús s'admira d'aquella resposta perquè veu culminat el miracle d'una «gran fe» que ell mateix ha anat bressant a través de la dificultat. Ella ha passat de ser una suplicant passiva a ser una interlocutora audaç que gosa dialogar amb el Misteri de tu a tu.

També nosaltres transitem sovint per aquest camí. El desig de buscar el Senyor és sincer, de vegades mogut per una profunda necessitat, però topem amb nits de silenci en què la gràcia sembla amagada. La cananea ens ensenya que la fe de debò no és un camí ple de certeses, sinó una confiança tossuda que sap romandre i insistir enmig de la intempèrie, convençuda que per al Senyor tots som fills i no pas estranys.

La imatge

«Dona, quina fe que tens!», és l'elogi de Jesús que acull la petició de la dona cananea, capgirant les dures paraules anteriors: com que era estrangera, no li corresponia que se n'ocupés. I actua l'obra salvadora del Senyor, que passà pel món fent el bé i alliberrant tots els oprimits pel mal. Aquí és on trobem el capteniment de l'Església a l'hora de socórrer qui demana salvació.

Jesús i la dona cananea (1496-1504).
Joan de Flandes

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

17 dilluns

— Sant Jacint de Polònia, dominic
— Sant Isaac, patriarca
Ez 24,15-24 / Dt 32 / Mt 19,16-22

18 dimarts

— Santa Helena, emperadriu
Ez 28,1-10 / Dt 32 / Mt 19,23-30

19 dimecres

— Sant Magí, eremita mr.
— Santa Sara
Ez 34,1-11 / Salm 22 / Mt 20,1-16

20 dijous

— Sant Bernat de Claravall, abat i dr.
— Sant Samuel, profeta
Ez 36,23-28 / Salm 50 / Mt 22,1-14

21 divendres

— Sant Pius X, papa
Ez 37,1-14 / Salm 106 / Mt 22,34-40

22 dissabte

La Mare de Déu, Reina
Ez 43,1-7a / Salm 84 / Mt 23,1-12

23 diumenge XXI durant l'any / Cicle A

— Santa Rosa de Lima
Is 22,19-23 / Salm 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20

Santa Maria del Magnificat

Romà Casanova, bisbe de Vic

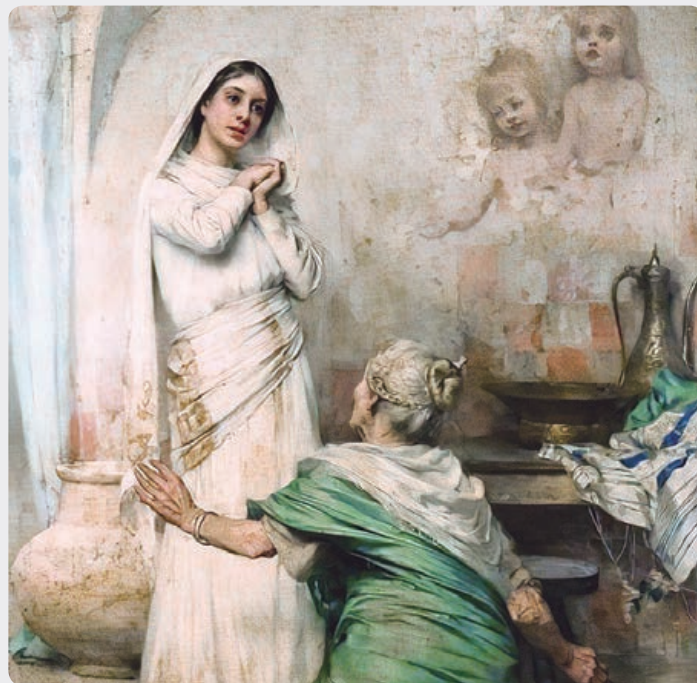

En la solemnitat de l'Assumpció de Maria el poble cristià s'alegra per la victòria de Déu sobre la mort, perquè una dona participa, per privilegi únic, ja que és la Mare del Redemptor, de la seva glòria en cos i ànima. En Maria es fa prímícia el que serà realitat en la plenitud dels temps per a la humanitat redimida per Crist. Per això, veient la Mare de Déu com a esperança nostra, podem dir que l'amor ha vençut. En aquesta solemnitat, doncs, és adient —com es proclama en l'evangeli de la missa del dia— el cant marià per excel·lència, el *Magnificat*. En aquest càntic es reflecteix tota l'ànima de Maria, com si fos una icona seva, on podem veure-la tal com és.

Maria ens mostra que la grandesa de l'ésser humà neix de reconèixer la grandesa de Déu

Efectivament, ja en les seves primeres paraules es veu l'altaresa de la Verge, que no és cap altra que la seva petitesa, reconeixent l'única grandesa, la de Déu: *La meva ànima magnifica el Senyor*. Ella reconeix amb alegria que el Senyor és gran i, a més, desitja que sigui gran en el món, que sigui present en tothom, com ho ha estat en ella, fent-li el do de l'Emmanuel, el «Déu amb nosaltres». La noia de Natzaret no té por de Déu, perquè ella sap que no ve a prendre'ns la llibertat, sinó a rescatar-la de l'esclavatge del pecat i de la mort. El Senyor no ve a apoderar-se de res, sinó a donar-nos-ho tot.

Maria no cau en el parany en què sucumbiren els nostres primers pares, segons el relat bíblic. Ells temien que la grandesa del Senyor significués una minva per a ells. Desconfiaren, per l'engany del maligne, de Déu, veient-lo com a enemic de la seva vida i de la seva llibertat. L'error els va fer creure que lluny de la voluntat divina serien com déus.

Magnificat - James Clark - 1886

Aquesta desconfiança acompanya la història de la humanitat. En tot temps apareix la temptació: «Sereu més lliures com més lluny sigueu de Déu.» També en els nostres temps es fa present aquest engany, fent-ne opció no sols personal sinó també social. El tema de Déu no és present en l'àmbit públic. Es poden tractar tots els temes, excepte el de la religió com a relació viva amb el Senyor. La nostra societat, en general, pensa que sense relació amb el Creador la criatura pot trobar el sentit de la seva vida i caminar autònomament, seguint les seves idees i la seva voluntat sense obeir el que hi ha en el fons del seu ésser. Però no s'adona que, quan Déu desapareix, la persona humana no arriba a ser més gran, sinó al contrari: s'enfosqueix la seva dignitat més profunda, perdent l'esplendor divina en el seu rostre i restant solament un producte d'una evolució cega del qual es pot usar i abusar.

